

Kalkstenshäll, ungefär 7 cm tjock. Höjd 26 cm, bredd 39 cm. Fragmentet utgör övre delen (»huvudet») av en bildsten av tämligen litet format (jfr G 77 Levide). Det är ristat på båda sidor. Övre kanten är svagt rundad. Figurframställning finns i relief på vanligt sätt genom att bottenytan har blivit sänkt, så att figurerna stå upphöjda. På ena sidan (A) runstensornamentik, bestående av två slingor sammanhållna av en dekorativ löpknut; på andra sidan (B) en rätt valhänt tecknad häst med ryttare och framför hästen på marken en ligande människofigur, som i ena handen håller ett horn. Motivet är välkänt från andra bildstenar, framför allt Tjängvide-stenen (G 110), men framställningen är här naiv, såsom Sune Lindqvist har framhållit.

Runinskrift finns på båda sidor i en bård längs stenens ytterkanter. Den saknar början och slut och är sålunda, liksom stenen själv, fragmentarisk. Runorna äro smala, men djupa och tydliga. Ristningen är tämligen väl bevarad.

Inskrift:

A: ... - stan | yftir | sun · sa | saimaþi | siour ...
 5 10 15 20 25

B: ... ra | up | uisi | kial | þ --- uf · tau ...
 30 35 40 45

»... stenen efter (sin) son ...»

Till läsningen: Huruvida en övre ramlinje har funnits på sidan A, är osäkert. Svaga spår finnas på vänstra sidan, ovanför runorna 2–3 **st**. Flera av runorna nå icke ned till undre ramlinjen, som är tydlig och begränsar det nedsänkta mittpartiet. — Skiljetecknet är vanligen ett kort lodrätt streck; efter r. 13 och r. 45 dock nästan en rund punkt. Bistaven i 4 **a** och 17 **a** är kortare på h. sidan, i 5 **n** kortare på v. sidan. 6 **y** är säkert stunget. 15 **a** är tydligt. Alla runorna 16–22 äro säkra. Båda bistavarna i 25 **o** förefalla säkra. Bistavarna i 26–27 **ur** stå i ett nedsänkt parti av stenytan.

Övre ramlinjen på B-sidan är tydlig. Runorna äro trådmala. Av huvudstaven i 27 **r** finns endast övre delen; bistaven är tydlig. De följande runorna 30–39 äro fullt säkra. 36 **k** är icke stunget. 40 **þ** är tydligt. Men fr. o. m. r. 41 blir läsningen osäkrare. Av r. 41 är mellersta delen skadad; det kan ha funnits en bistav. I r. 42 är huvudstaven klar, men utan spår av bistav; sannolikt **i**. Endast nedre delen av huvudstaven i r. 43 finns kvar; upptill är ytan skadad, och det är omöjligt att avgöra, vad runan har varit. 44–45 **uf** är tydligt. Därefter ett säkert skiljetecken, en rund punkt. Svaga spår av bistavar i 46 **t**. 47 **a** är säkert. T. h. om huvudstaven i 48 **u** är ytan skrovlig; sannolikt har den varit så, redan då inskriften ristades. Ganska säkert synes här en bistav till **u**. Därefter är intet mera synligt.

Möjligen ha runorna ristats av en man, som endast dåligt behärskade skrivkonsten. De tre orden **stan | yftir | sun** har han lyckats med, därför att de voro honom välkända, men sedan har han icke kunnat ge form åt det som han ville uttrycka. Endast om man får antaga flera felristningar, skulle man kunna ifrågasätta, att A-inskriften kan tolkas. Om 15 **a** är felristat för **n**, skulle här stå ordet *sinn*, som man väntar. Om 19 **m** är felristat för **t**, kan r. 18–23 tolkas som *ændapís* ändade sitt liv, dog; skiljetecknet har i så fall kommit före **s** i stället för efter. Slutligen skulle kanske 24–27 **iour** kunna vara en misslyckad skriftform för **austr** ... i öster(väg). Sålunda: »N.N. lät resa stenen efter sin son. Denne dog österut (i österväg).»

93. Hallute, Närs sn. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 33.

Litteratur: Statens Historiska Museum, Inventarium nr 16724; S. Lindqvist, Gotlands Bildsteine 1 (1941), s. 56, 2 (1942), s. 103.

Äldre avbildningar: Foto ATA; H. Faith-Ell foto 1933 ATA (Lindqvist a. a. 1942, fig. 470–472).

Fragment av en bildsten, funnet i Hallute, Närs sn. Närmare är platsen för fyndet icke känd. Det överlämnades år 1921 av lektor M. Klintberg, Lau, som gåva till Statens Historiska Museum, där det har inv.-nr 16724.

Kalksten. Fragmentet har tillhört övre delen (»huvudet») av en bildsten av mindre format. Den har haft figurer inhuggna på båda sidor, i relief på nedsänkt botten. De ha varit omgivna av en kantbård. Endast obetydliga delar återstå av figurerna (se närmare S. Lindqvist a. a.). Runinskrift har funnits såväl i kantbården på båda sidor (A och B) som på de båda smalsidorna (C och D). Den har varit djupt huggen; särskilt gäller detta om de punkter, som utgöra skiljetecken. Resterna äro så obetydliga, att de icke medgiva några slutsatser om inskriftens innehåll.

Inskrift:

Sidan A: ... : k ak : to ...

Sidan B: ... i : ajuip ...

Sidan C: ... : rop : b ...

Sidan D: endast ett par raka stavar.

Hallute, Närs sn.

Sandsten. Mått 10,5 cm×18 cm×2,9 cm. Båda sidor med jämnhuggna ytor. Övre ytan är slät och jämn, den nedre ej lika jämnt tillhuggen men med avfasad kant. På båda sidor förefaller stenen vara avbruten; särskilt på v. sidan är brottet mycket ojämnt. Mitt på stenen finnas några runliknande tecken.

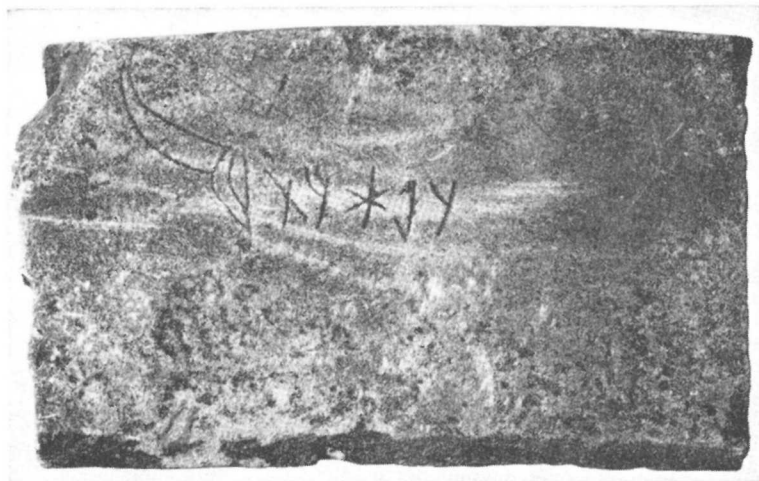

Fig. 78. Hallute, Närs sn. Sten med runliknande tecken. Foto N. Lagergren 1962.

Fyndet gjordes enl. skrivelse från landsantikvarien Greta Arwidsson till Riksantikvarien den 16 maj 1956 (ATA) »vid grävningsarbeten strax S om mangårdsbyggningen». Stenen förvaras t. v. i Gotlands Fornsals samlingar.

94. Mickelgårds, Närs sn. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 34.

Litteratur: Statens Historiska Museum, Inventarium nr 15050; S. Lindqvist, *Gotlands Bildsteine* 1 (1941), s. 56, 2 (1942), s. 103 f.

Äldre avbildningar: O. Sörling, teckning (Lindqvist a. a., fig. 465); H. Faith-Ell foto 1937 ATA (Lindqvist a. a., fig. 150).